

Huxi Bach klar med to shows på V58

AARHUS: Efter 10 år på tv og i radioen vover Huxi Bach sig for første gang ud på de skrå brædder med sit nye show »Huxi Bachs Store Kærlighed«. Et show, han selv kalder for en 'uautoriseret forelæsning'. Du kan opleve showet på V58 mandag 23. og onsdag 25. april.

I »I civil« skriver Amalie Smith suverænt om kærlighed, som bliver til sygdom. Pressefoto

Sorg, som blusser

Af Jeppe Krogsgaard Christensen
//jech@berlingske.dk

BOGANMELDelse: »Sygdommen satte spor i os. Vores fælles krop gik i stykker. Jeg gik i stykker med den«.

Sådan sammenfatter Amalie Smith præcist den fortælling, der løber gennem hendes tredje udgivelse, »I civil«. Her møder læseren først et par, som er øre af forelskelse og fuldkommen opslugt af hinanden. Men da han får kræft og taber håret, taber hun gradvist sin kærlighed til ham.

Det, der var alt, forvandler sig til meget lidt, mens den dårlige samvittighed langsomt og sikkert trænger sig ind og på. For hvordan kan den store altomsluttende kærlighed på den måde forsvinde? Og »Kan man elske nogen, når man skal?« som hun spørger et sted.

Svaret er nej, og svarene og forløbet, hvor kærligheden forsvinder, fremskriver 27-årige Amalie Smith så stærkt og sansemættet, at det næsten virker selvoplevet, og den fornemmelse forstærkes kun af bogens titel og af de 11 sorthvide fotografier, som er taget af forfatteren selv.

Om »I civil« er selvbiografisk eller ej er imidlertid ikke så vigtigt som at slå fast, at bogens digte, lister, fotografier og dagbogslignende notater spiller ualmindeligt stærkt og selvfølgeligt sammen. Og disse fragmenter, som sammen skaber en ny helhed, peger på et dybere liggende tema i »I civil«. Det handler om »samling og opløsning« – for nu at bruge bogens egne ord – og ikke bare i kærlighedsforholdet, men også i naturen og i kroppen, hvor celler som bekendt samler sig og deler sig. Ikke mindst kræftceller.

Begavet, rørende

Amalie Smith benytter og-

så samling/opløsning-billedet til at beskrive, hvordan en bog bliver til. Hvordan »nyt materiale trækker mere materiale med sig og afstøder andet«.

Det lyder måske for tænkt og forceret og ville også blive det i hænderne på en mindre god forfatter. Men Amalie evner at gøre »I civil« til en begavet og righoldig læseoplevelse, som bliver rørende i kraft af sin indlejrede kærlighedsfortælling.

Og for pokker, hvor kan Amalie Smith bare skrive! Som her, hvor hendes sprog blomstrer sortsmukt:

»Sorgen er kinden, der blusser, noget tungt i underlivet/et lod, der måler/hvor dybt der er/et træk i kroppen.«

»I civil« er, sagt med færre ord, en af de fineste danske titler, året hidtil har budt på. Og når Amalie Smiths bog står en tand stærkere end udgivelserne fra andre fine forfatterskole-elever som eksempelvis Olga Ravn og Asta Olivia Nordenhof, som også bevæger sig i et herligt urubri-cerbart genrefelt – og også er stærkt optaget af kroppen – er det fordi, der er en ukunstlet selvfølgelighed i hendes skrift, og fordi hun aldrig forfalder til tom formleg.

I stedet formår hun, som teksteksemplerne ovenfor antyder, med enkle ord i klare sætninger at fremme et univers, man som læser bliver ved med at søge tilbage til. Bliver ved med at leve sig ind i. Som er fuld af sorg, kærlighed og nysgerrighed.

Som i et rigtigt menneske.

AMALIE SMITH: »I CIVIL«

★★★★☆

Gyldendal, 96 s., 199 kr.

Fremragende gengang

Sublimt.

Aarhus Teaters »Gengangere« byder på pragtpræstationer over hele linjen. Opsætningen er æstetiske gedigen og dybt berørende.

Af Kirsten Dahl
kultur@stiften.dk

TEATERANMELDelse:

Henrik Ibsens »Gengangere« fra 1881 er i Aarhus Teaters opsætning blevet en både smuk og stærkt berørende opsætning, som tillige undervejs er ret underholdende. Alt går op i en højere enhed.

Rufus Didwizsus har som scenograf anbragt en herkelig dagligstueindretning på en flade, der svæver nogle decimeter over gulvplan, og overdækket stuen med en let tagkonstruktion. Et tag, der som et sejl både svæver og lægger sig tyngende over stuen.

På væggen i baggrunden ses et kvadrat med levende billeder af natur og hav i oprør: Billeder af flammer fra et brændende børnehjem er heldigvis undgået og helt unødvendig her: Rummets linjer og elegante indretning løfter oplevelsen og skaber på én og samme tid en følelse af udstilling, sammenpresning og noget frit og frihedssvævende.

Et raffineret greb, fordi det fornemt matcher den mentale turbulens, stykkets personer er ude i, og samtidig gør os opmærksomme på, at vi er i teatret.

Mick Gordons iscenesættelse trækker elegant tekstens utroligt mange lag og

nuancer frem. Gordon fylder rummet med spænding og psykologi, når han lader skuespillerne træde helt fysisk tæt på hinanden. Han lader effektfyldt alle spillerne være til stede i rummet i starten og til slut. Han har arrangeret spillernes bevægelser i rummet i en skøn blanding af stramme linjer og indlevet psykologi. Og

iscenesættelsen spiller flot sammen med et meget enkelt og fokusbevidst lysdesign og med vemodige klavertriller.

Suveræne Skovbo

På skuespillersiden må den pragtpræstation, som Inge Sofie Skovbo yder som Fru Alving, gøre hende til kandidat til en Reumert i kate-

gorien Bedste kvindelige hovedrolle. Skovbo har en helt eminent sikkerhed og en sensibilitet i spillet. Vi bliver - fra det første spotlys rammer den ranke og sortklædte skikkelse med det krystalintense blik - interesserede i at følge oprulningen af denne kvindes liv. Vi berøres stærkt af alle Fru Alvings ofre og alle hendes fejltrin. Og Skov-

Aarhus har fået en ny litteraturfor

Ord. Foreningen Satellit vil være katalysator for litteraturmiljøet.

Af Kirstine Lefevre Sckeri
klsc@stiften.dk

AARHUS: Byen har fået en ny

forening, som skal fremme litteraturmiljøet i Aarhus.

11. april var der stiftende generalforsamling i Satellit, som står for Sammenslutningen til fremme af Litteraturen i Aarhus.

Omkring 60 århusianere var kommet for at bakke op om det nye initiativ.

»Vi var overvældede over den store opbakning, der var

til generalforsamlingen. Der mødte forfattere op som Svend Åge Madsen, Carsten René Nielsen og Brian P. Ørnbo. Men også repræsentanter fra universitetet, bibliotekerne og byens forlag, de aktive litteraturforeninger og flere nysgerrige borgere var kommet,« fortæller Mads Rosendahl Thomsen, nyvalgt formand.

Tanken er, at Satellit skal

fungere som en samlande faktor for byens mange litterære organisationer og institutioner.

»Der er en masse aktiviteter i litteraturmiljøet, men stort set ingen politisk repræsentation, i modsætning til scenekunsten og billedkunsten, som er meget velorganiseret. Litteraturen er lidt speciel, fordi den foregår på